

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. C.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha-Dolní Chabry

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. MSK 118548/2016, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 22. 5. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, ze dne 12. 8. 2016, č. j. SMO/300302/16/DSC/Klo, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
2. Podaná žaloba se týká dvou skutků (byť tyto v žalobě nejsou vymezeny, vychází soud z odkazu na napadené rozhodnutí), a to skutku ze dne 13. 1. 2016 a ze dne 22. 1. 2016. Žalobce předně namítl, že došlo k porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán neprojednal všechny správní delikty žalobce podle § 125f téhož zákona ve společném řízení, a to konkrétně správní delikty ze dne 20. 12. 2013, 9. 5. 2014, 3. 8. 2015, 2. 8. 2016, 14. 11. 2016, 16. 12. 2016, 17. 2. 2017 a 13. 3. 2017.
3. Dále žalobce namítl vady výroku, neboť tento v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. V případě skutku týkajícího se nerespektování značky „IP 12“ se na místě (Přívoská 18, Ostrava) nacházejí jak místa v úseku platnosti dopravního značení, tak místa s odlišným režimem.
4. Podle žalobce nebylo v řízení prokázáno, že by údajně porušená dopravní značka „IP 12“ byla na dané místo stanovena příslušným silničním úřadem ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy opatřením obecné povahy. Správní orgán se dále nezabýval tím, zda při zpoplatnění užití pozemní komunikace byly dodrženy podmínky § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Dále nebylo prokázáno, že by místo, na kterém bylo vozidlo postaveno, bylo silničním úřadem zařazeno do IV. třídy pozemních komunikací jako chodník.
5. Správní orgány se podle žalobce nezabývaly tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti poté, co mělo dojít ke spáchání projednávaných deliktů, není pro žalobce příznivější. V neposlední řadě žalobce namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když označenému řidiči pan N. zaslal výzvu k podání vysvětlení tak, jako by měl v sídle svého zaměstnavatele vlastní poštovní schránku; žalobce rozporuje tvrzení správního orgánu, že se pan N. nikdy nezdržoval na území ČR.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí; k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že pokud se týče námitky nevedení společného řízení, nelze z pouhého výčtu dat učinit závěr o nutnosti společného řízení. Žalovaný má za to, že oba skutky jsou v rozhodnutí popsány dostatečně, aby nemohly být zaměněny s jinými, výrok obsahuje všechna dotčená ustanovení. Co se týče umístění značky „IP 12“ opatřením obecné povahy, žalobce v průběhu správního řízení k této otázce ničeho nezpochybnil, ani ze spisu žádné pochybnosti o řádném umístění dopravní značky nevyplývají. Skutečnost, že vozidlo stálo na chodníku, je zcela zjevná z fotodokumentace, která je součástí spisu. Navíc žalovaný odkazuje na sdělení příslušného správního orgánu, který vede příslušný pasport komunikací. Žalovanému není zřejmé, jaká relevantní změna v právní úpravě v době od spáchání skutků do vydání rozhodnutí o odvolání, by se žalobce mohla dotknout. Co se týče tzv. nezbytných kroků, žalovaný zdůraznil, že správní orgán

doručoval výzvu k podání vysvětlení osobě označené za řidiče zcela v souladu s informací žalovaného na adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a v závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

7. Usnesením č. j. 22 A 101/2017-29 ze dne 25. 9. 2017 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
8. Uvedené řízení bylo skončeno Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto bylo dne 31. 5. 2018 podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) usnesením rozhodnuto, že se v řízení pokračuje.
9. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ve věci u podepsaného soudu proběhlo dne 25. 7. 2018 ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili; soud tak jednal v jejich nepřítomnosti. U ústního jednání soud doplnil dokazování ke zjištění skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a to vyjádřením Silničního správního úřadu – Úřadu městského obvodu Mariánské Hory a Hulváky, odboru místního hospodářství ze dne 23. 8. 2017, včetně přiloženého leteckého snímku, přičemž z těchto důkazů soud zjistil, že existence chodníku v rozhodném místě je zřejmá na leteckých snímcích z let 1947 – 1955, přičemž stavba chodníku se realizovala před účinností zákona o pozemních komunikacích. Chodník je v pasportu místních komunikací označen jako místní komunikace IV. třídy.
11. Ze správních spisů soud, že správní orgán prvního stupně vedl společné řízení o dvou skutcích správních deliktů žalobce. První skutek ze dne 13. 1. 2016 byl oznámen Městskou policií Ostrava, přičemž se jednalo o podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že dne 13. 1. 2016 v 8.20 – 8.30 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval dopravní značku „IP 12“ – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „stání pro držitele parkovací karty R, A Po – Pá 7-20 hod., So 8-15 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval bez platné parkovací karty. Správní orgán prvního stupně poté nahlédnutím do evidence vydaných parkovacích karet R, A zjistil, že k vozidlu Volkswagen, RZ X, nebyla vydána parkovací karta. Správní orgán dále podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobce je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžitě částky, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.
12. Na uvedenou výzvu žalobce sdělil, že vůz řídil pan L. H. N., nar. X, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P., přičemž se jedná o zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Správní orgán uvedenou osobu vyzval k podání vysvětlení z adresy sdělené žalobcem, přičemž zásilka byla vrácena s tím, že adresát je neznámý. Správním orgánem prvního stupně bylo dále zjištěno, že osoba označená žalobcem jako

Shodu s prvopisem potvrzuje

řidič předmětného vozidla, je účastníkem i v dalších řízeních, přičemž ze sdělení cizinecké policie bylo zjištěno, že uvedená osoba není evidována jako cizinec k žádnému druhu pobytu. Správní orgán prvního stupně tedy dne 1. 6. 2016 odložil věc podezření ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

13. Druhý skutek ze dne 22. 1. 2016 byl oznámen Městskou policií Ostrava, přičemž se jednalo o podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že dne 22. 1. 2016 v 13.30 – 13.40 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že parkoval pravou stranou vozidla na chodníku v místě, kde to není dopravním značením povoleno. Správní orgán dále podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobce je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžité částky, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.
14. Na uvedenou výzvu žalobce sdělil, že vůz řídil pan L. H. N., nar. X, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 11, P., přičemž se jedná o zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Správní orgán uvedenou osobu vyzval k podání vysvětlení z adresy sdělené žalobcem, přičemž zásilka byla vrácena s tím, že adresát je neznámý. Správním orgánem prvního stupně bylo dále zjištěno, že osoba označená žalobcem jako řidič předmětného vozidla, je účastníkem i v dalších řízeních, přičemž ze sdělení cizinecké policie bylo zjištěno, že uvedená osoba není evidována jako cizinec k žádnému druhu pobytu. Správní orgán prvního stupně tedy dne 1. 6. 2016 odložil věc podezření ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
15. Následně byl ze strany prvostupňového správního orgánu vydán dne 14. 6. 2016 Příkaz, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu; proti tomuto si žalobce podal včasný odpor. Poté, co byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vydal prvostupňový správní orgán dne 12. 8. 2016 rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užívání vozidel uvedených výše byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích jedním popsaným v bodech [11] a [13] tohoto rozsudku a uložil mu pokutu ve výši 1 700 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že prvním skutkem mělo dojít dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu k porušení povinností stanovených § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Druhým projednávaným skutkem mělo dojít dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu k porušení povinností stanovených § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.
16. K odvolání žalobce, v rámci kterého tento namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání a dále, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s žalobcem, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou označeného řidiče, rozhodl následně žalovaný napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně vyhověl požadavku zákona stran nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a správně přestupek odložil. Konání ústního jednání nebylo v daném případě nezbytné, žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí, svého práva nevyužil. Z doložených fotografií,

oznámení o přestupku a dalších podkladů, vyplývá porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci v souladu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.

17. Krajský soud uvážil o jednotlivých žalobních námitkách žalobce takto. Pokud se jedná o námitku porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy, že nebylo vedeno společné řízení o všech správních deliktech žalobce, je třeba konstatovat, že žalobce nic dalšího v rámci tohoto bodu netvrdil, tedy neuvedl, které „všechny“ správní delikty mají být projednány ve společném řízení a z jakého důvodu. Pokud žalobce v žalobě uvedl bez dalšího pouze výčet dat (aniž by výslovně specifikoval skutky, kterých se tato data měla týkat), nelze na základě takto obecně formulované námitky učinit závěr u nutnosti provést jakékoli společné řízení (vyjma projednávaného). Uvedená námitka tedy není důvodná.
18. Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitky, že „správní orgán neprokázal“, že porušená dopravní značka „IP 12“ byla na dané místo stanovena příslušným silničním úřadem ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy opatřením obecné povahy, dále, že se správní orgán nezabýval tím, zda při zpoplatnění užití pozemní komunikace byly dodrženy podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích a dále, že nebylo prokázáno, že by místo, na kterém bylo vozidlo postaveno, bylo silničním úřadem zařazeno do IV. třídy pozemních komunikací jako chodník. V souhrnu k uvedeným námitkám je zapotřebí uvést, že krajský soud v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 usoudil, že v předmětném správním řízení správní orgány v řízení o správním deliktu zcela dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Ze správního spisu nevyplývá nic, co by mělo správní orgán vést k úvahám o nutnosti zjišťovat, zda dopravní značka „IP 12“ byla stanovena opatřením obecné povahy ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, zda byly dodrženy podmínky zákona o pozemních komunikacích při zpoplatnění užití pozemní komunikace, příp. zda místo, kde vozidlo stálo, bylo skutečně chodníkem, tedy zda komunikace byla zařazena do IV. třídy pozemních komunikací. Jakkoli je nutno připustit, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o správním deliktu může žalobce uvádět nové skutečnosti, tedy takové, které nebyly tvrzeny v přezkoumávaném řízení, neznamená to samo o sobě, že bez dalšího je nutno těmto tvrzením přiznat relevanci. Je totiž v každém jednotlivém případě na soudu, aby zvážil, zda správní orgány dostály zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu. V projednávaném případě se správní orgány zabývaly pro věc všemi relevantními skutečnostmi; ve vztahu k prvému skutku ověřily, že vozidlo se nacházelo v působnosti dopravního značení „IP 12“ a že k vozidlu nebyla vydána parkovací karta. Z ničeho přitom nevyplývala pochybnost o správnosti umístění dopravního značení či o zpoplatnění daného úseku místní komunikace. Shodně tak v případě druhého skutku nevyplývaly ze spisu žádné pochybnosti o tom, že komunikace, na které se z větší části předmětné vozidlo nacházelo, je chodníkem. Navíc, po doplnění dokazování ze strany soudu je nepochybné, že předmětná komunikace je zapsána v paspartu komunikací do IV. třídy pozemních komunikací jako chodník (nehledě na to, že chodník byl v daném místě vybudován již cca v 50. letech minulého století).
19. Nadto, ke stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci značkou „IP 12“ opatřením obecné povahy považuje krajský soud za potřebné uvést, že v souladu se závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012-30, č. 2709/2012 SbNSS, *„pod dopravní značkou je třeba rozumět jednoduchý piktogram,*

Shodu s prvopisem potvrzuje

komunikační bázi, která je součástí komplexního systému pravidel silničního provozu upravených zákonem o silničním provozu a vyhláškou č. 30/2001 Sb. Povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést disputace ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v citovaném § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků silničního provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí onoho systému pravidel silničního provozu. Pokud by se jí účastník silničního provozu neřídil, brozilo by reálné nebezpečí, že by se tento systém stal v daném úseku nefunkčním“.

20. Pokud se týká námitky nedostatku výroku napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když výrok dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, je třeba uvést následující. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, významem výroku v rozhodnutích o správních deliktech se Nejvyšší správní soud již vícekrát zabýval, viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS č. 1546/2008. Uvedl, že smyslem požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen; to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Dle závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46 „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
21. Krajský soud tedy k uvedené žalobní námitce přezkoumal jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že obě napadená rozhodnutí ob stojí, byť je nutno správním orgánům vytknout, že rozhodnutí skutečně ve výroku ve vymezení jednotlivých skutků neobsahují všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správních deliktů. Nicméně, vymezení jednotlivých skutků je naprosto jednoznačné a je z nich zcela zřejmé, jaké normy byly popsáním jednáním porušeny. Navíc, jednotlivá porušená ustanovení jsou přesně vymezena v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to zvláště u každého skutku. Takto v souhrnu vymezené skutky jsou jednoznačně nezaměnitelné; neuvedení všech porušených ustanovení právních předpisů ve výroku rozhodnutí je tak odstranitelné interpretací rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že ani tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal.
22. V neposlední řadě krajský soud přezkoumal také námitku, že správní orgány neprovedly nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a že tudíž neměla být zahajována řízení o

správním deliktu žalobce. Otázkou, kam až vedou „nezbytné kroky“ ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32 odkazuje, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*

23. Touto optikou v předmětné právní věci krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval správně a učinil skutečně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, neboť výzvu k podání vysvětlení zasílal osobě označené za řidiče na adresu, kterou žalobce sám sdělil, přičemž se této osobě zásilku nepodařilo doručit, neboť na uvedené adrese byla osoba neznámá. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že se jedná o cizince, jenž je jako osoba řidiče označován ve více správních řízeních, přičemž ze sdělení cizinecké policie vyplývá, že tato osoba není evidována jako cizinec k žádnému druhu pobytu.
24. Závěrem krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku, že se správní orgány nezabývaly tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání projednávaných deliktů, není pro žalobce příznivější. Krajskému soudu totiž není zřejmé, jakou novou a příznivější právní úpravu má žalobce na mysli; krajský soud ověřil, že v mezidobí mezi spácháním deliktů a vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo v relevantní právní úpravě, zejm. právních normách, jež měly být porušeny, k žádným změnám.
25. Krajský soud uzavírá, že žalovaný, shodně se správním orgánem prvního stupně, postupovali ve správním řízení v souladu s právními předpisy, zjistili v potřebném rozsahu v souladu s § 3 správního řádu skutkový stav a vyvodili z něj příslušné právní závěry. Krajský soud tedy žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem III. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. července 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje